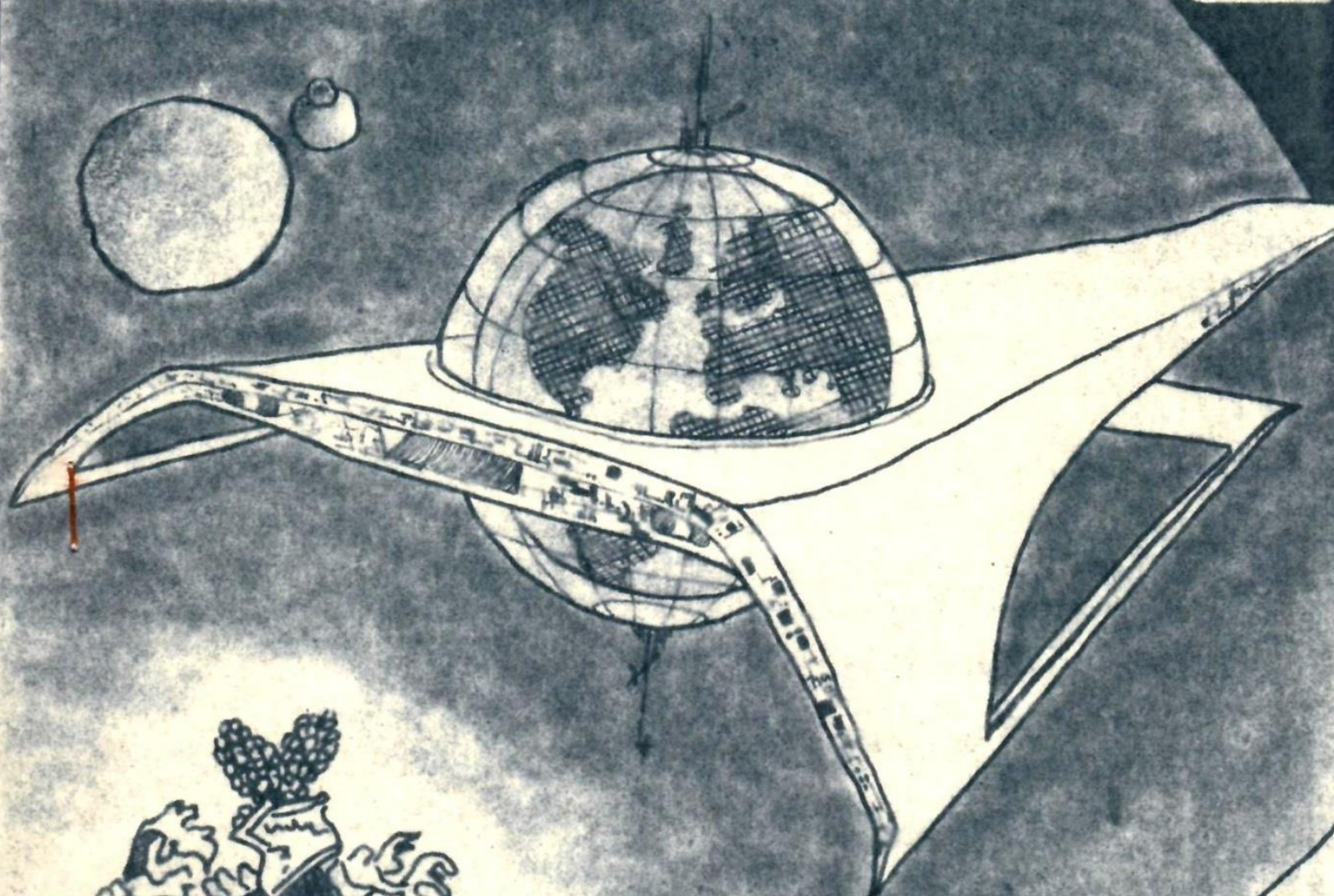


# g e e a

klub fantastiky



Boskovice

77





G E A

fanzin Klubu přátel sci - fi při Městském kulturním  
středisku v Boskovicích

Obsah čísla 1/88:

1. Původní tvorba:

|                |   |                             |           |
|----------------|---|-----------------------------|-----------|
| Zdeněk Bukáček | - | Uvnitř                      | /str. 2/  |
| Vlastimil Mrva | - | Korunní princ říše fantazie | /str. 5/  |
| Antonín Reigl  | - | Projekt Solitom             | /str. 7/  |
| Vlastimil Mrva | - | Vyprávění o přirozenosti    | /str. 13/ |

2. Překlad:

|            |   |                |           |
|------------|---|----------------|-----------|
| Tanith Lee | - | Stav rovnováhy | /str. 21/ |
|------------|---|----------------|-----------|

---

Vychází nepravidelně 4x do roka

NEPRODEJNÉ !

Jen pro vnitřní potřebu Klubu přátel SF při MKS v Boskovi-  
cích

Redakce: šéfredaktor - Jaromír Formánek  
          členové - Mojmír Učeň  
                  - Vladimír Ochmanský

## UVNITŘ

Zdeněk Bukáček

Krajinami lidských smutků, nadějí a lásek se prodírá větřelec. Malé šedivé nic s vědomím nás všech. Podobá se pavouku křižákovi, který se nás zmocňuje kilometry své jemné pavučiny.

Jsou chvíle kdy sedíme a zálibně pozorujeme jeho mravenčí píli, uspání vlastním sebevědomím.

Jindy se nám chce řvát, zmizet, skočit po hlavě do prázdna a tehdy se stáváme vězni, jeho vězni ...

- - -

Tváře přátel a neznámých podvodníků se třístily o stěny půllitrů klamu, úsměvy se utápěly v pití a zmrzačená krása se ukryla ne pánské záchodky.

Hluk v sále ochabl a osud soustředil svou pozornost na několik málo lidí, kteří zůstali tak trochu navíc v posmutnění, osiřelé místnosti. Postupně zanechávali té hry, v mnohých velice pomalu, zvolna doznívala. Po cestě, doma, druhý den v zaměstnání, rok dva, dest, třicet a mnohdy celý život.

A přece si osud vybral. Mlhavý ukazovák zabodl do zástupu, vyčlenil si jednoho jediného človíčka, postavičku, která se postupně měla probouzet z nekonečného, neklidného snu.

Potácivě zahnul za rok šedivého baráku. Poslední bludičky světel pomalu zkomíraly. Nad ulicí se zvolna rozprostřel černý plášť tmy, paní noc si vzala berle a odpotácela se nazdařbůh světem.

V hlavě mi zní prazvláštní melodie, melodie životního rozporu a dvojíjakost. Mám chuť, cosi udělat, udělám to, abych vzápětí litoval a snažil se záhadného „něco“ odčinit. Číslo popisné na protějším domě se uvolnilo a začalo se kývat na jediné skobě, pohybuje se stále rychleji a rychleji, začíná opisovat kruh a místo bílých číslic se na mě z červené cedulky šklebí pitvorné, děsivé obličejové vilných faunů družiny Panovi, odváděných z arkadských lesů. Jsou bílí, stejně jako číslice, které jim propůjčily podobu. Okolo raší ze země homole, jejichž horní část se bleskurychle mění v obličejové, každá z té spousty podob má pouze jediný výraz, jeden škleb, který nemůže odvolat je natrvalo vryt svou neměností. Galerie připomíná oživlé plátno Hieronyma Bosche, křepčící šťastlivci ve svých rajských zahradách nevědí nic o utrpení věčně pojídaných, rozmělněvaných hříšníků.

Jsou tu všude okolo a piští radostí, pláčou smutkem, podrážejí si nohy ve své vrozené škodolibosti a zlobě.

Dotýkám se jedné tlamy, chytá mě za ruku a polyká, řvu, snažím se vyprostit z tmavého jícnu bez zubů, který mě pohlcuje. Marně, mizím uvnitř, pozřen jednou z mnoha svých tváří.

Podé mnou se rozprostírá osvětlené, ledové studené nic a v něm se, jako v zrcadle, oči odrážejí všechny masky. Propadám každou z nich současně milionkrát pozřen, všemi, každým z vás. Narážím na lesklou plochu, obraz mizí. Pádem se odrážím, znova, znovu : „Pink ! Pink! Pink !”

Jako tenisový míček, nestavuji ruce, nohy.

„Ale vždyť nemáš ruce ani nohy, řve to ve mě, pouze existuješ vznášíš se !” Ne, nemohu se přeci smířit se ztrátou lidské podoby svého těla, jména a příjmení, přijímání a vylučování, tloustnutí a stárnutí.

„Proč já už nejsem Ty !” Proč ?” Nic neslyším, mlčím a přes počáteční děs se začíná vršit lavina úzkosti. I ta ustává a odtéká pryč. Zaplavuje mě pohoda a spokojenost. Pohoda jen tak, bez důvodu, bez příčiny, bez pochybností.

Vše okolo opět ožívá, rozevírá se, lačné chřtány a tlumené mručení, kličkuje mezi explodující nicotou v nekonečném labyrintu. Stále znova a znova, neustále to samé od středu, odstrkován na okraj a tam dole je prázdno, temnota. Ta lesklá plocha je klam, blud a zároveň past, mizím, ztrácím se, odtékám k okraji zdánlivě nekončícího prostoru, snažím se ze chytit, není čeho není čím, přetékám přes okraj a padám do hlubiny.

Tisíce malých jiskérek prozařuje temnotu, sám sobě osvětlují pouť do neznáma. Těším se je to co přijde, přijde vůbec ještě nějaké něco ? Ano věřím tomu.

„Prsk ! Prsk !” Malinkatá světélka umírají ve vlhké půdě soumraku, trsy trávy vztahují svá zelená chapadla po kráse z nebe a zároveň ji zabíjejí. Umírám, nebo snad lépe - zanikám, vpíjím se do země, obdivuhodně všední země. Neumírám, vyrůstám jako květina, exploze barvy a vůně.

Podobu mi daly pohnuté události a víry myšlenek v mozcích lidí, život vdechla půda po které šlapou a smysly, smysly značí poznání.

Posílám na všechny strany zářící paprsky světla a cítím se silný. V dětství jsem rád hltal literaturu plnou zvrátů a bláznivých příhod, ale o něčem takovém se mi nikdy nesnilo.

Stále se ještě rozpínal, dosud nenarazil na odpor. Náhle ucítil jak se jeho končetiny proplétají s dalšími, neprobudila se v něm nenávist, hrůza, bylo to vzrušující a příjemné, rostl spojením s dalším a dalším neviditelným

druhem. Přijímal sílu a energii, kterou dosud nepoznal. Procitl a spatřil miliony dějů, zhuštěných na špičce jehly.

Osudy národů, vesmíru a galaxií před ním defilovaly jako na přehlídce a pak, přes pestrou mozaiku času, jako přes sklo zahlédl cosi co vyžadovalo pozornost, soustředění, pocítil úlek, vzpamatoval se a přinutil naslouchat :

„ Rozkvétáš li k nebi  
a pláčeš vzhůru  
pak přijímáš svobodu  
Miluješ li pravdu  
vléváš se do lidských srdcí  
Běduješ li nad sebou  
nad poztráceným životem  
pak odcházíš do hlubin  
svých černých pocitů  
Odcházíš li  
abys zapomněl  
odtékáš s poztrácenými věcmi  
Vracíš li se mezi své  
aby Tě rozptýlili bloudíš  
Rozkvétáš li k nebi  
a pláčeš vzhůru  
pak se v tobě pomalu rozpouští  
poslední střípek  
zlého zrcadla Sněhové královny .“

Ano, rozumí, věčná bytost, která vyvolala celý ten rej dějů současných i dávno minulých a snad to ani bytost není, snad nehmotné plynoucí nic ve kterém je obsaženo vše, snad pouhý záblesk vlastního vědomí, probuzeného a všetvořivého. Ale pak ani příjemné doteky údajných druhů neexistují. Jsem jenom já Ahasver - Věčný žid, rozkládám se nad zemí, pokrývám ji svým tělem, nebo snad těly všech, kteří jsou mi podobní. Utvářím okolo rodné planety neviditelný, zdánlivě neexistující obal z jednotlivých částí všech svých těl. a cítím se štatén.

- - - - -

Až to malé, šedivé nic, vetřelec, tvoreček složený z tónů e pachů přede svou pavučinu, ponechá na nás vše ostatní a rozplyne se ve večerním vánku. Dříve než tak učiní udělá ne konci své pavučiny sedm malinkatých uzlíků, jako pámatku, symbol a hádanku.

Uzlíky budou pevně, velice pevně staženy.

Zdeněk Bukáček / 1987 /

## K O R U N N Í   P R I N C   Ř Í Š E   F A N T A Z I E

Vlastimil Mrva

Ve studeném zimním podvečeru před čtyřiceti lety mu slunce vyšlo poprvé. Jeho rodina pochází z Oděsy a dědeček se pyšnil ševelivě mazlivým jménem Fievel.

Když mu bylo dvanáct, natočil ve Phoenixu první film, který však zavál všepokořující prach zapomnění. Ale nazelenalý plamínek dětstvím zažehlé fantazie září dodnes. Tam, někde v málo probádaných slujích dětské psychiky, dřímaly tenkrát zlaté poklady invence uchovávací fragmenty nenapodobitelných pohádek zabydlených bytostmi zvanými jedinečnost a originalita - což sice mírně zavání pleonasmem, ale stručné charakteristice to neublíží.

Vystudoval kalifornskou univerzitu v Long Beach a později participoval na tvorbě několika televizních seriálů. Pak přišel Avorriez se svým mezinárodním festivalem hrůzostrašných filmů, na němž si cennou trofej Velké ceny odnesl tehdy neznámý pětadvacetiletý mladík, jehož za šestnáct dnů natočený snímek s minimálními náklady - o tajemném agresivním nákladáku - vzbudil malou senzaci. Film se jmenoval „Duel“ a datem jeho vzniku začal i oboustranně úspěšný duel mezi oním umělcem a spřízněnou a vděčnou diváckou duší. Je to souboj, v němž není poražených.

V zápětí režisér realizoval technicky virtuózní etudu v bílém vraždícím žraloku, která v záplavě katastrofických filmů nejružnější provenience znamenala přece jen něco jiného : téměř komorní příběh tří lovců na opuštěné lodi uprostřed moře, kolem jejíhož dušičkově zmírajícího světla na palubě se ve stínu vln pohybuje stín ještě temnější, přes svou rubášovou barvu uprostřed noci neviditelný - leč o to víc vnímatelný. Oscilaci napětí, umocněného kdesi v hlubinách znějícími tóny basového doprovodu, snad ani lépe vyjádřit nelze.

Autorovi bylo tehdy osmadvacet.

Fascinaci neznámým či lépe řečeno nepoznaným převedl na plátno filmem o setkání s mimozemšťany. Zde už nemohl čerpat jakékoli zkušenosti od nikoho. Spoléhat musel pouze na jediné : na sílu vlastní imaginace, která v tomto vyprávění graduje jako medúza do neskutečných čarovně křehkých dimenzí. Závěr filmu působí snovým, preludově krásným dojmem,

Podobnou tematikou se zabývá další kasovní úspěch : „The Extra Terrestrial“, jehož zvednutá paže se svítícím

ukazováčkem mířícím ke hvězdám se stala symbolem konfrontace lidského s vesmírným, anebo chcete-li střetem bezelstného světa dětí s krutým světem dospělých.

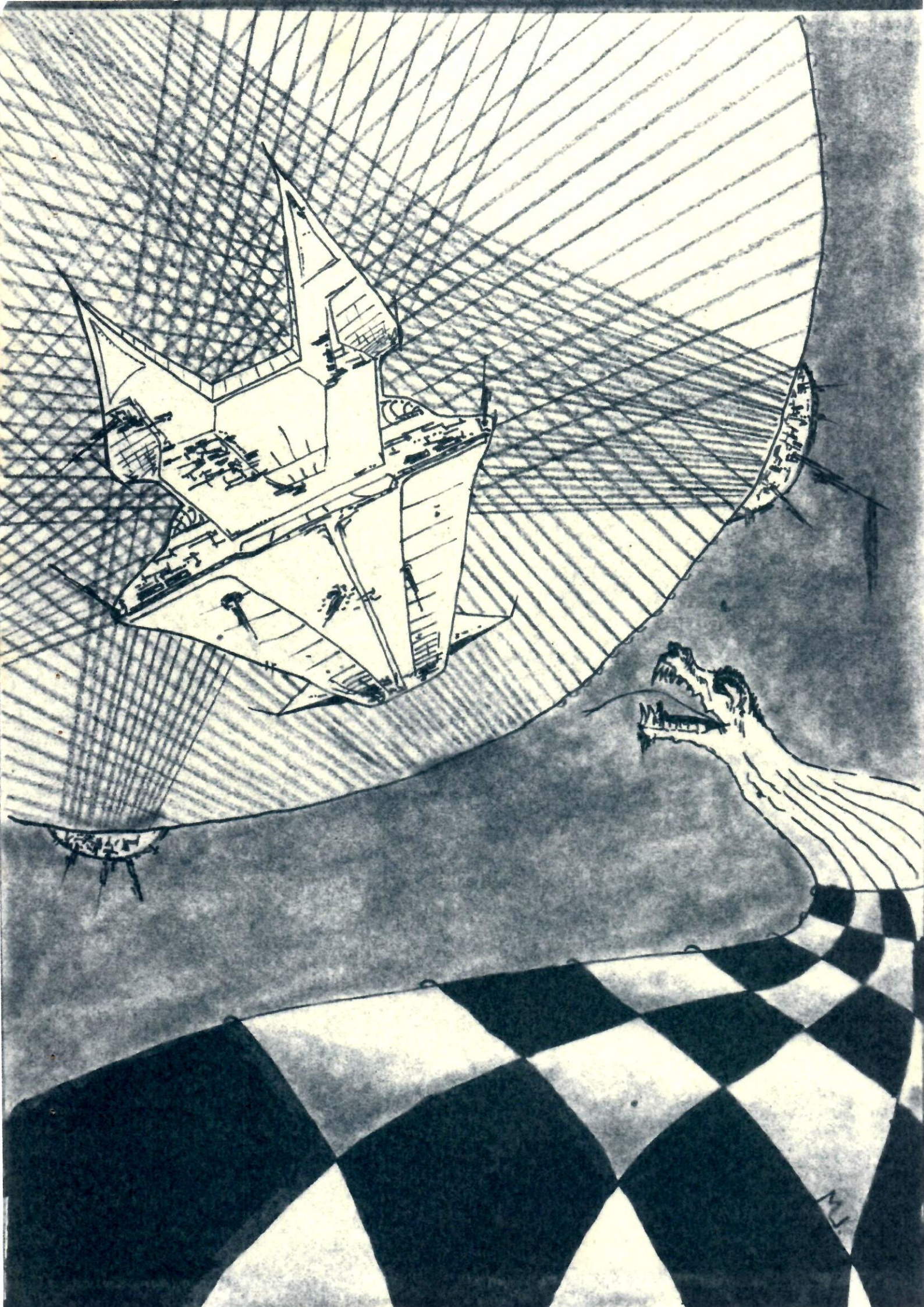
„Dobyvatelé ztracené archy“. Touto parafrází starých hollywoodských filmů, netočenou technicky vysoce řemeslným stylem, se režisér vrátil do období okupace, aby v šejkru svého talentu umně smísil ironii, napětí pořádnou dávku humoru a tento pro oko přitažlivý koktejl servíroval s okázalou nonšalancí sebevědomého gurmána.

Netypický závěr : v roce 1982 vznikl snímek, jehož výše nejmenovaný autor nebyl – byť se na tomto podílel jako producent : „Poltergeist“, což volně přeloženo označuje – „Ducha mrtvých“ – i když je to transkripce nepřesná.

Ať tak či onak, jedno říci můžeme : tohle už je podívaná pro fajnšmekry. Pokrm byl připraven z několika chodů, podle stejných osvědčených receptur žánru hororu a je doveden do absolutní dokonalosti. Metamorfóza okultních věd, parapsychologie a nevysvětlitelných jevů tvoří dokonale vyvážený kompoziční celek, jehož fabulační skelet nese markantní prvky autorova rukopisu.

Kdyby byl tento můj příspěvek určen kamkoli jinam než boskovickému magazínu GEA, byl bych jméno onoho Pana režiséra prozradil. Pro přátele fantastiky by to však bylo příslovečným nošením dříví do lesa.









## P R O J E K T     S O L I T O N

Antonín Reigl

Které mořské vlny jsou vlastně nejhorší ? Jsou to vlny způsobené podmořskou sopečnou činností, má je na světě podmořské zemětřesení ? Jedná se o ty obávané vodní přívaly, zvané tsunami, vysoké 40 i více metrů ? Či jde snad o ona poněkud bizarní, nicméně ničivá vzedmutí moře provázející mocné tajfuny ? Poslední vědecká pozorování naznačují, že odpověď se nespíš nebude týkat ani jednoho z těchto efektních úkazů ....

Zhruba asi před dvanácti lety to všechno začalo. Přednášel jsem tehdy na universitě v Baltimore teorii laminárního a turbulentního proudění kapaliny a mimo to pracoval ještě na jednom výzkumném úkolu, zadaném ministerstvem energetiky.

Jednoho dne zazvonil u dveří mého bungalovu šedovlasý štíhlý muž vyšší postavy s jiskrnými pronikavými očima. Přišel krátce po osmnácté hodině, představil se jako Jim B. Taylor, zvláštní zmocněnec NASA.

„ Nebudu vás dlouho zdržovat, “ pravil, když si sundal dlouhý tmavý plášť do deště a usadil se pohodlně v protěném křesle. „ Sledujeme vás již delší dobu “, pokračoval „ a užší výbor pro vojenské využití oceánů mne pověřil, abych vás kontaktoval. Máte statut experta přes hydrodynamiku. Podívejte se, o našem rozhovoru, ať už se rozhodne jakkoliv, ve vlastním zájmu pomlčte na veřejnosti. Jinak byste měl co do činění s agenty FBI. A to jsou, jak jistě víte, ostří hoši .... “

Jeho úvodní projev mne šokoval. Zdaleka nebývá zvykem, aby ke mně bez předchozího ohlášení vpadl pověřenec NASA a takto tajipně si počínal. Pocítil jsem krajní znepokojení. Nicméně J. B. Taylor pokračoval a poměrně rychle se dostával k meritu věci.

„ V jisté oblasti na pobřeží Filipín už po určitou dobu funguje vojenský výzkum využití oceánu pro bojové účely. Doktore, podívejte se, my vás tam potřebujeme. Zájmy obrany naší země před nepřítelem to vyžadují. Samozřejmě, že celá ta záležitost má charakter naprostého utajení. Pokud přijmete, a já bych vám to upřímně doporučoval, musíte se na základně ubytovat a nevzdalovat se z vojenského prostoru po dobu trvání celé akce. Finanční a ostatní záležitosti projednáme, až jak se rozhodnete. Nejpozději do konce týdne zavolejte na toto telefonní číslo. Přihlásí se vám nějaký pan Heysack a tomu sdělíte svůj úmysl - zda přijímáte, či nikoliv.“

S těmito slovy se Jim B. Taylor zvedl a opustil můj bungalov, zanechávaje mne v divném rozpoložení. Byl totiž páteční večer a tak mi na rozmyšlenou zbývaly všeho vždy pouhé dva dny. Nejpozději v neděli večer jsme měl volat washingtonskou centrálu, číslo WC - 00 - - 6635, pana V. Heysacka.

Strávil jsem neklidnou noc. Před spaním jsem do sebe hodil ještě několik skleniček koktejlu, Black Panther a zajedl to čtyřmi po domácku vyrobenými toasty. Účinek se dostavil téměř okamžitě .... Neustále jsem se převaloval na svém spartánském tvrdém lůžku, výtvoru to mého známého, bytového architekta, S.L.Wicka, kde jako podklad pro pérovou matraci tloušťky 2,5 mm sloužilo dřevo z kanadského železného javoru. Což o to, životnost takto vyrobeného nábytku odhadoval slovutný S.L.Wick na 199 let / i když oficiální záruka byla jen 9 měsíců /.

Probral jsem se v sobotu ráno, nezvykle časně už o deváté dopolední. A myslím, že už v té chvíli jsem byl rozhodnut ....

Na osobním kontě jsem měl totiž nevalnou sumu pouhých pěti tisíc a nepravidelné příjmy z universitní činnosti nemohly mou finanční situaci nijak zvláště vylepšit. Zvedl jsem tedy telefonní sluchátko a vytočil číslo washingtonské centrály.

„ Zde Frank Corwell, profesor hydrodynamiky. Mám tu čest s panem W. Heysackem ?“

„ Okamžik, hned vás spojím interní linkou ...“ odvětil mi milý hlas mladé spojovatelky.

Chvilé vyzvánění, chvíle ticha. Pak to ve sluchátku klaplo : „ Ministerstvo obrany, státní deparment, Bílý dům, Washington .“

„ Volá Frank Corwell senior, profesor věd hydrodynamických. Mohu mluvit s panem V. Heysackem ?“

„ Počkejte, hned to bude ... “

Netrvalo dlouho a ozval se přímo dotyčný :

„ V. Heyseck, druhý sekretář ministra obrany. Jak se vede, doktore? Už jste se rozhodl ?“

„ Ano, myslím že to беру ... “

„ No to nám spadl kámen ze srdce. Potřebujeme vás doktore .... Celá naše země vás potřebuje v této chvíli ... “

„ Rád bych s vámi projednal konkrétní podmínky mého ze řazení ... “

„ Jistě, jistě ... Podívejte se máte v pondělí čas ?“

„ No ano, to bych měl ... Mám zrovna volno ... “

„ Tak si sem zalette, přijďte za mou řekněme tak o jedné odpoledne .... Souhlasíte ?“

„ Dobrá, souhlasím ... Uvidíme se později ... “

„ Přeji dobrej dobrej den ... “  
A tímto svým rozhodnutím se věci daly do pohybu.

San Domingo. Relativně malá vojenská základna v malebném zálivu na jižním pobřeží Filipín. Neuplynul ani týden od mého rozhodnutí a už jsem se nacházel zde. Shluk několika přízemních baráků, postavených z odlehčených prefabrikátů, areál o ploše asi 2 km<sup>2</sup>, obehnaný ostnatým zátarasem, do kterého v noci vpouštěli elektrický proud, několik desítek vojáků, určených ke střežení celého objektu a ještě určitá technika, o které se tu z pochopitelných důvodů nehodlám zmiňovat. Hned za plotem začínala bujná vegetace ostrovní džungle, v noci se odtamtud ozývaly skřeky divé zvěře, občas jsme ráno nešli uhynulou šelmou, visící za drápy v našich zátarasech.

S ubytováním jsem byl vcelku spokojen. Měl jsem k dispozici apartmá hotelového typu, sestávající ze dvou místností, koupelny, kde dokonce občas tekla i studená voda a sociálního zařízení. Snídaně, obědy a večeře jsme absolvovali ve společné jídelně, ostatní služby stravovacího charakteru zajišťovala moderně vybavená kantýna. Ubytovaní i stravování bylo samozřejmě zdarma.

Jakmile jsem se seznámil s novým prostředím a to vzhledem k omezeným možnostem pohybu trvalo řádově, ne dny ani týdny, ale pouhé hodiny, vrhl jsem se nadšeně do řešení problematiky využití oceánů pro bojové účely. Vedení NASA povolalo do San Dominga tým zkušených odborníků a já se stal samozřejmě jeho významným členem. Celá akce měla krycí název PROJEKT SOLITON.  
O co vlastně v této záležitosti šlo ?

Absolventi gymnázií dobře vědí, co je to Lavalova tryska. Pro stacionární adiabatické proudění ideální smáčivé kapaliny totiž platí, že hustota toku kapaliny dosahuje maximální hodnoty při rychlosti, rovné místní rychlosti zvuku a nazývané kritickou rychlostí. Pro přechod od podzvukového a nadzvukového toku je nutné, aby plochy příčných průřezů trubice se v oblasti podzvukového toku postupně zmenšovaly až do kritické hodnoty a po dosažení místní rychlosti zvuku se znovu zvětšovaly. Taková trubice se nazývá Lavalovou tryskou.

Koho to zajímá podrobněji, nechť si nalistuje příslušnou pasáž hydrodynamiky v kterékoliv učebnici fyziky pro střední školy.

Každý fyzikální jev se dá nějak využít. To platilo i pro PROJEKT SOLITON. Abychom pochopili, co soliton vlastně je, musíme opustit představu moře jako jednolitě vodní masy. Ve skutečnosti jsou zde dvě základní vrstvy : relativně mělká a teplá vrstva nehoře a pod ní mocná, slanejší, hustější a mnohem chladnější voda mořských hlubin. Mísení obou vrstev mořské vody je přitom až překvapivě mi-

živé. A právě hranice vrchní prohřátou a spodní studenou vrstvou určuje oblast působnosti solitonu.

Základna se nacházela na konci úzkého, několik kilometrů dlouhého zálivu. To, spolu s existencí nemísivé hraniční vrstvy těsně pod hladinou inspirovalo McGregoryho, vedoucího našeho týmu k myšlence, využít zálivu jako obrovské Lavalovy trubice.

Když jsem se zapojil do týmové práce, chystali zrovna první pokus. Uprostřed zálivu byla vybudována přehradní zeď, která spojovala obě poloviny vodních mas pomocí potrubí, jehož průřez se rovnal kritické ploše pro mořskou vodu známé konzistence. Přívod i odvod byly řešeny tak, aby se průřez spojovacího potrubí na obě strany rovnoměrně a kontinuálně zvětšoval a pokračoval pak v závislosti od reliéfu, dne, pobřeží a hladiny, samozřejmě po nezbytných, celkem však nepřiliš náročných úpravách, průřezem zálivu, který se rozevíral na obě strany. Jak směrem k základně, tak i k oceánu.

Měl jsem vůči experimentu některé výhrady. Uvést do pohybu tak obrovskou vodní masu a přinutit ji řídit se nadzvukovou rychlostí se mi zdálo riskantní. Vlna se přece jen mohla zvednout a zaplavit pobřežní území. Nehledě k tomu, že celá konstrukce přehradní zdi mohla vzít ze své. Ale McGregory stál neústupně na svém a měl za sebou bezvýhradnou podporu admirality.

Vzpomínám si na ten den, jako by to bylo dnes. Už od časného rána vál poměrně ostrý chladný vítr směrem od pevniny k moři. To se z hlediska zamýšleného experimentu jevílo jako výhodné. Pohyb vodních mas, skrytých pod tenkou slupkou hladiny se tím dostával do resonance se vzdušným prouděním.

Přesně v 9,30 místního času se objevil McGregory spolu se dvěma generály a jště s jedním člověkem. Nebyl to nikdo jiný, než můj sterý známý, Jim B. Taylor, zvláštní pověřenec NASA.

McGregory došel až na břeh zálivu a zde se zastavil. Mohutně se rozkročil nad prostředním z pěti obřích kompresorů a chvíli tak setrval. Bujné, šedivé vlasy mu vlály v poryvech větru kol hlavy. Připadal nám v té chvíli jako hromovládný Zeus ne Olympu.

„ Motory spustit “, za velel řízným hlasem, přehlušujícím nárazy teď už vichřice, která se proháněla nad vodami zálivu .....

V následujícím okamžiku začaly pracovat mohutné kompresory. Netrvalo dlouho a vodní masy skryté pod mořskou hladinou se daly do pohybu. Od pobřeží, kde jsme stáli, relativně pozvolna, ale směrem k překladní zdi, kde se koryto zálivu zužovalo, už rychleji. V převodním potrubí pak už vodní masy dosahovaly místní rychlosti zvuku a vza-



du za zdí směrem do otevřeného oceánu už mělo proudění vodstva nadzvukový charakter. Pak k tomu došlo .... Ozvalo se několik tlumených detonací a vzápětí se zbortila přehradní zeď.

„Kompresory vypnout“, zvolal téměř současně Mc Gregory. Ale to už bylo pozdě. Vodní masa celého zálivu se hnala ven a ničila vše, co se jí postavilo do cesty. Půda se nám začala chvět pod nohama .... Tak se zrodil prvý soliton....

Výzkumná loď, kterou to urvalo z kotvy, ho sledovala dva dny. Obrovská vlna vynikala pozoruhodnou soudržností. Za celou tu dobu urazila neporušená čtyřista kilometrů. Její chování během pohybu bylo velice zajímavé. Při svém valivém pohybu rychlostí okolo 8 km/ hod se poměrně hluboko vtlačovala do spodní studené vrstvy, avšak v žádném případě se její pohyb neprojevoval vzedmutím vody nad hladinou. V tom právě spočívala její nebezpečnost, ba až zákeřnost.....

O mocných podmořských pohybech vlastně informoval pouze neuspořádaně a nijak nápadně se vlnící pruh vody -- roztažený sice až za obzor, avšak široký necelý kilometr.

Výsledek celé této akce ? Zničené vrtné zařízení jisté naftové společnosti a zkáza britské jaderné ponorky ....

Zůstal jsem na základně ještě asi dva roky. Za tu dobu výzkum a využití solitonu pokročil. Dokázali jsme vytvářet solitony téměř na objednávku a likvidovat pokusné mořské a pobřežní cíle.

Pak, znenadání, jednoho dne nás rozpustili. Prý už je výzkum ukončen ... Pozeleli jsme se do svých domovů...

Tím však celá záležitost neskončila... Nedávno proskočila ve veřejných sdělovacích prostředcích zpráva, že v oblasti tzv. bermudského trojúhelníku zmizely za záhadných okolností tři letadlové lodě. Přitom družicové záběry jas-

ně dokazují, že mořská hladina byla tehdy neobyčejně klidná...

Reigel Antonín, prom. fyzik, Ivančice  
44 - 11 - 16/ 408

## V Y P R Á V Ě N Í    O    P Ř I R O Z E N O S T I

---

aneb chvála pohádkovým futurologickým vizím

Vlastimil Mrva

Omezení přirozenosti je vždycky ošemetná záležitost, zvláště když se dohodneme, o kterou z přirozeností jde. Důvěrná znalost lidských potřeb je vlastní každému z nás a je na tom kterém jakou bude preferovat.

Poslyšte tedy pohádku, zdůrazňuji pohádku, neboť vše, o čem se v ní dočtete je smyšleno, nikoli však nepodobno, čímž se provinuji daleko víc, jelikož vyfantazírovat není tak popudlivé jako přirovnat.

Nebyl žádný král, ale kolektiv robotů. Těch, co vymyslel pan Čapek / aby nedošlo k mýlce, výše jmenovaný spisovatel zavedl do literatury slovo ROBOT, slovo KOLEKTIV mají na svědomí jiní /.

Bystřejším z vás jistě neuniklo, že se budeme bavit o přirozenosti ne lidské, nýbrž robotí. Že tato není ? Vězte, že je ! Vše, co je přirozené, považováno je za lidské a co je shledáno lidským, stává se přirozeným. Já bych ještě dodal, že i nelidské se může stát přirozeným a nepřirozené lidským, z čehož plyne, že i umělý člověk může mít svou přirozenost / poslední vedlejší věta má v biologickém smyslu dvojí výklad, jehož nevyložení ponechám se škodolibou radostí na tápajícím čtenáři /.

Robotové / vitální tvar životný / se objevili ve 21. století. Tedy, abychom si rozuměli - dokonalí umělí lidé se vším všudy. Tato stvoření byla zkonstruována do takových - někdy až nechutných - detailů, že dokonce v pravidelných intervalech odcházela tam, kam i císař pán chodil pěšky.

Nejenomže byl robot schopen nejrůznějších praktických činností, ale - jak už jsem metonymicky naznačil -

proces vyměšování u nich fungoval s tak neotřesitelnou monotónností, že odpadala, jak často bývá u lidských protějšků, i péče o pravidelnou stolicí. Tenhle konstantní stereotyp se jevil urologicky takřka morbidně

Robote jste mohli spatřit téměř při čemkoli. Všimněte si, prosím, že říkám t é m ě ř, jelikož naučit tyto duplikáty úplně všemu by bylo nanejvýš neprozřetelné - kupříkladu takovým neřestem jakými jsou hazard, alkohol, nu a nebojme se to přiznat - i ženy. Z toho vyplývá, že svátost manželství zůstala pro roboty navždy v oblasti abstrakce. Definitivně byl uzavřen vztah k omamným prostředkům, karetním hrám a fluktuaci. Tyhle věci byly pro mechanické tvory zcela tabuizovány, což nikoho nepohoršovalo, ba naopak, v případě manželství to mnozí považovali za přednost.

Na druhé straně bylo vřele vítáno, zapojil-li se nemyslicí tvor aktivně do něčeho prospěšného - do mládežnického hnutí, zlepšovatelství / a to v odvětvích, které předtím nezatěžoval předběžným výzkumem / a průkopnickým zkracováním doby na svačinu, aby zintenzivnil svou devítihodinovou pracovní výkonnost.

Vynálezci promysleli a vypočetli bezmála všechny situace, do nichž se roboti mohli v pracovním procesu dostat. Ovšem za jeho předpokládaného optimálního průběhu, neboť i v normálním zaměstnání předpovědět nejnepravděpodobnější havarijní okolnosti je sice velice snadné, ale transformovat to do kyberneticko-logického jazyka těchto nezúčastněných stvoření - to bylo zcela nemožné.

Naskytla-li se během dne nezvládnutelná situace, pak ji robot řešil lakonickým prohlášením : „ TO nechápu!“, popřípadě „ To nechám!“, což byla alternativní varianta při styku se sociální skupinou, jejíž dorozumívací stylou vsrtvou byl slang.

Teprve mnohem později se přišlo na to, že volnému času a kulturnímu vyžití robotů se věnovala malá pozor-

nost. Faktem zůstává, že mnozí z nich pokračovali ve svých pracovních návycích a dovednostech. V tomto smyslu mám na mysli aféru robota dojiče, u něhož profesionální deformace zapříčinila nestabilitu funkčního programu, což se projevovalo nemístným obtěžováním enormě vyvinutých žen. Počet těchto politováníhodných incidentů je pochopitelně variabilní, vezmeme-li v potaz procento postižených se nepřihlásilo - a nikdy nepřihlásí.

Po korekci došlo k nápravě. Robot upustil od neslušného lušného osahávání příslušnic něžného pohlaví v místě bydliště, avšak to mělo za následek neplnění závazku.

Vzniklé dilema bylo vyřešeno obětavou pracovnící z plánovacího úseku.

Sporadicky propukávaly malé, drobné šarvátky, jež však byly vždy operativně odstraňovány. Jenže to byl klid před bouří.

Onu bouři lze lidově opsati jako „ manželčino zapomenutí se s robotem “, po čímž si můžeme představit ledačos: něžné stvoření, dorážející na nedobytnou pevnost, obdrží strohou a pro ni tudíž dráždivou a provokující odpověď: „ To nechápu, to nechám ! “ - ideální příležitost pro potvrzení ženských misinářských vloh : „ Ale chytneš, a rád ! “.

Z toho je markantně patrné, že na ženský důvtip je krátká celá armáda nejschopnějších inženýrů a matematiků, kteří mají na starosti realizaci praktického života robotů.

Z krátká, ona ocelová monstra byla schopna v krátké době udělat ze všech zaměstnanců závodu mužského pohlaví outsidersy. V důsledku tohoto hrozícího nebezpečí byla - jak už jinak - svolána porada, na níž ředitel otevřeně seznámil přísedící s problémem, který by mohl nabujet do nekontrolovatelných rozměrů, neboť otevřenost je po ruce vždycky tam, kde šplouchá v botech.



Zpočátku rada moudrých mlčela. Pak jedna důchodkyně navrhla amputaci, za což byla ze dvou stran svými mláďšími kolegyněmi kopnuta do lýtky - což ukazovalo na pokročilou, katentní povahu procesu - nazveme jej - robotizace.

A vskutku. Robotové se předháněli v úsluhách vůči ženám, předbíhali si je, nosili jim nesmyslné pozornosti. Stali se z nich perfektní kavalíři, což muži na pracovištích vztekle kvitovali a občas jim dělali naschvály.

Vyskytl se kuriózní případ, kdy se vedoucí dílny přestrojil za robota, doufaje v řádné milostné dobrodružství. Velice záhy zjistil, že je to především čas, který ho usvědčil ze lži, za což byl ztlučen a další den vyobcován společností mužů a a pohrdlivě odkopnut klanem žen / ty dokáží odpustit ledacos, ale tohle nikdy /.

Jedinečné kamarádství kvetlo pouze mezi umělými lidmi a jejich vděčnými partnerkami. Pouze jedinkrát, snad v důsledku poruchy v integrálních obvodech, obtěžoval robot za mumlavých skřeků brusiče v důchodovém věku. Ve spleti nesrozumitelných výkřiků, jak později napadený uvedl, rozeznal větu :„ Bez oleje“, z čehož bylo vydedukováno, že ženám se podařilo svést roboty na základě nebidnutého kýčženého mazadla, jež fungovalo jako úplatek za protislužbu. Robot ve výše popsané situaci dával nepochybně najevo své opovržení zprofanovaným pamlskem a byl odhodlán demonstrovat nadšení příštího společenského řádu, neboť se rozhodl vyhovět zdarma.

V tomto komplikovaném stadiu hromadné robotizace bylo požádáno o pomoc programátorů, důsledkem jejichž intervence bylo to, že robotové i nadále chodili s neněnnou pravidelností tam, kam chodí nejvyšší představitel státu sám, leč z vyměšovacích procedur jim zůstala jen a jen péče s pravidelnou stolací.

Věde a technika v zahraničí 20,1984, č. 18

Subjektivní pocity ve stavech předcházející smrt a ve stadiu klinické smrti

/ The near-death experience - how thousands describe it." U.S.News and World Report " 11.6.1984 /

K. Ring - profesor psychologie na universitě státu Connecticut a president Mezinárodního sdružení pro výzkum stavů předcházejících nebo procházejících klinickou smrtí / International Association for Near - Death Studies / - je autorem monografie Život v okamžiku smrti / Life at Death/. V rozhovoru objasnil některé otázky svého výzkumu. Jak byste charakterizoval jev odborně zvaný jako prožitek vlastní smrti ?

K dispozici jsou svědectví několika tisíc jedinců, kteří se ocitli na hranicích smrti nebo prošli stadiem klinické smrti. Je jim společné jedno : všichni uvádají pocit klidu a blaženosti, a prožitek jakéhosi odloučení od vlastní tělesné schránky. Zažili také stav, při němž mohli jako nezúčastnění pozorovatelé shlížet na vlastní fyzickou existenci. Často ve svých výpovědích hovoří o putování temným prostorem a o světle, jež je na konci tmavého tunelu pohlcovala.

Uvádí se, že převážně příjemné prožitky, o nichž se postižení zmiňují, jsou dány tím, že k podrobnější výpovědi dochází už tehdy, kdy se již zmírnily nebo ustoupily negativní momenty.

Do jisté míry lze s tímto názorem souhlasit - hrozivé zážitky někdy brání tomu, aby se k nim jedinec v komunikaci s okolím bezprostředně vracel. Jsou však i případy, kdy jedinec touží po tom, aby své zážitky ihned s někým sdílel. Někteří se obávají nepochopení, mají strach z nedůvěry nebo zesměšnění. Extuje tedy řada důvodů, proč se často vyčkává až do okamžiku, kdy se dostaví pocit pochopení a důvěry ostatních.

Lze odhadnout, kolik obyvatel Spojených států prošlo přechodnými předsmrtelnými stavy ?

Nejspolehlivější údaj lze odvodit z výsledků šetření provedených v roce 1961 Gallupovým ústavem. Průzkum ukázal, že u 1 500 sledovaných osob se prožitek vlastní smrti, dostavil ve více než jedné třetině případů. Gallupův ústav uvádí, že asi 23 milionů Američanů se ocitlo na hranicích smrti a že asi 8 milionů jedinců by mohlo referovat o předsmrtelných zážitcích. Odborníci navázali kontakt s několika tisíci osob schopných vypovídat o subjektivních pocitech provázejících klinickou smrt nebo jiné hraniční stavy.

Domníváte se, že narůstá počet jedinců, kteří by mohli o svých stavech podat podrobnější svědectví ?

Vzestupný trend souvisí s pokroky v resuscitaci a reanimaci. Působí tu však i ta skutečnost, že této problematice se věnuje stále více pozornosti a rostoucí publicita podněcuje řadu lidí k ochotnější výpovědi o vlastních zážitcích. Pocity na hranicích života se ve svých pracech zabývali poprvé psychiatři R. Moody a E. Kubler-Rossová asi před deseti lety. Od doby byla zveřejněna řada studií a do problematiky zasáhli rovněž psychologové kardiologové, zdravotní sestry, filosofové e behavioristé.

Vztahují se prožitky v mezních situacích k určitému typu onemocnění, úrazů nebo k výhradně kategorii jedinců ?

Zkušenosti ukázaly, že takový vztah neexistuje a že nelze předem vytipovat jedince s podobnými vlohami. Nezjistila se závislost na rasovém původu, rodinných souvislostech, vzdělání, sociálním postavení nebo na okolnosti zda se jedná o osoby osamělé nebo žijící v manželském vztahu. Prožitky jsou rovněž nezávislé na příčinách vzniklého zdravotního stavu / choroba, úraz, sebevražedný pokus, válečné zranění /

Do jaké míry zasahuje získaná zkušenost do dalšího života jednotlivce ?

Lze říci, že v řadě případů drastickým způsobem. Ten, kdo prošel hranicí života, většinou ztrácí strach ze smrti a začíná si více vážit své další existence. Posílí se jeho ego. Zvýší se obava o bezprostřední okolí. Na druhé straně ustupuje zájem o materiální statky a jejich získání a začínají převažovat duchovní aspekty.

Lze na základě těchto zkušeností usuzovat na okolnosti provádějící okamžik smrti ?

Z toho, co je známo, lze podpokládat, že okamžik smrti je provázen příjemnými pocity, stavy / pocity míru, krásy, vyrovnanosti, zaplavující lásky /. To platí i o úrazech a těžkých polytraumatizacích stavech. Lidé, kteří čelí smrti, jsou vyzbrojeni větším potenciálem než ostatní jedinci.

Jak byste reagoval na názor, že se jedná o pouhé sny nebo vykonstruované vize ?

Často jsem od sledovaných pacientů vyslechl výrok, že prožitá zkušenost neměla snovou povahu, ale že byla skutečnější než realita sama. Konstruování zážitků nepřipadá v úvahu, na to jsou výpovědi příliš shodná.

Nejedná se pouze o halucinace vyvolané např. analgetiky nebo substancemi, které mozek uvolňuje v procesu umírání?

To by mohlo vysvětlit jenom jeden z aspektů. V této souvislosti lze připomenout knihu Michaela Saboma z roku 1982 Vzpomínky na smrt / Recollections of Death/. Pacienti, kteří doslova o vlasek unikli smrti, jsou schopni evokovat události, které se odehrávaly v okamžiku, kdy byly v bezvědomí nebo ve stadiu klinické smrti / chování ošetřujícího personálu apod. /. Sociální pracovnice Seattleské nemocnice K.Clarková např. uvedla, že jedna z resuscitovaných pacientek se srdeční zástavou byla později schopna vyprávět i o nejmenších podrobnostech a událos-

tech, které se odehrávaly v době, kdy lékařský tým zápasil o její život.

Často se tvrdí, že v této oblasti věda nedisponuje kontrolovanými a reprodukovatelnými pokusy, a že veškeré závěry vycházejí z nepodložených tvrzení.

Nepopírám, že materiálu je málo a že se vše opírá o subjektivní výpovědi. Ale všechny výroky byly analyzovány a při porovnání vystoupila shodná místa. Sám jsem přesvědčen, že jsme již poskytli dostatek důkazů o existenci popisovaného jevu.

Jakým směrem by měl výzkum pokračovat ?

V rámci etických a technických možností by se měl zaměřit na širší sledování umírajících. Zároveň mohu jenom opakovat, že jsme již shromáždili dostatečné množství údajů, opravňujících ke tvrzení, že umírající procházejí popsány-mi pocitovými stadii. Bylo by zajímavé zjistit, jak prožitá zkušenost ovlivňuje další život jedince a chování jeho rodiny. Je důležité znát pasientovy prožitky, vědět jak ho ovlivní zájem nebo naopak netečnost jeho okolí. V každém případě je třeba pacientovi usnadnit návrat do života.

Např. pracovník v řídicí funkci může po prožité smrti pozbýt většinu své iniciativy a ambicí, a tato skutečnost se může zase zpětně obrazit v životě rodiny. Akutní vědomí smrti jedince bezpochyby změní. Prožitá událost se může dále kvalifikovat jako ústřední moment dosavadního života. Je na jedinci a jeho okolí, jak se této situaci přizpůsobí. Pokud bližší a vzdálenější okolí neprojeví dostatečné pochopení, mohou nastat i vážnější problémy.

S t a v   R o v n o -  
v á h y

---

Tanith Lee

Když Cermarl vstoupil do malé, temné místnosti, pocítil strach. Nepomohl mu ani vědomí plné správnosti tohoto kroku, ani dlouhé roky studie, dokonce ani jeho pevná víra.

Tebylo tomu tak proto, že by v téhle místnosti bylo přítomno něco zjevně nebezpečného. Nevešel sem ostatně sám, neboť jak bylo zvykem, kandidáti na Iniciaci vcházelí po párech.

A právě to bylo pramenem jeho nepokoje neboť tím druhým byl Paitese. Cermarl ho nenáviděl. Či spíše, přesněji řečeno, cítil k němu odpor.

Devět let, které uplynuly od chvíle, kdy se jedenáctiletý Cermarl začal učit řemeslu v tajné Gilde Čarodějů byly vyplněny napínavým studiem, nelítostnou disciplínou, prací, která leckdy téměř přesahovala jeho síly. Přesto nikdy nelitoval, že mu bohové vybrali právě tuhle profesi. Dokonce ani tehdy, když pociťoval bolest v celém těle, kdy ji vnímal - jak se mu zdálo - i v mozku a kostní dřeni.

Naplňoval ho pocit nepřetržitého úžasu a touha vydat ze sebe bšechno.

Věděl beze stopy domýšlivosti či sebeuspokojení, že neporušitelně dodržuje všechna dogma a zákony Gildy. Nevyplývalo to z ryzosti charakteru - nebyl ctnostnější, než kterýkoliv průměrný člověk. Vyplývalo to spíše z radosti, kterou čerpal z toho, že se jimi řídil a rovněž z prosté logiky, která mu říkala, že nemá jiné volby.

Člověk, který se chtěl stát čarodějem, disponovat tak mocnými silami, by musel být šílený, kdyby se chtěl



zákonům a dogmatům zpronevěřit. Příkazy Gildy byly jednoznačné.

Naučili se jim ještě jako chlapci, ještě předtím, než si osvojili nejjednodušší magické znalosti v podobě zaklínadel, která umožňují ovládat ptáky, nebo též přimět trávu, aby se pohybovala bez větru. Čaroději není dovoleno využívat své dovednosti k utlačovaným jiných lidí. Nesmí přijmout - za jakoukoliv práci - větší odměnu, než jaká mu náleží, musí se dokonce spokojit i s odměnou menší, byla-li práce sjednána chudými lidmi. Je povinnen poskytnout pomoc, je-li o ni požádán, avšak jen tehdy, nezpůsobí-li někomu újmu. Není mu dovoleno honit se za siskem. Nesmí vyhledávat pomstu. Bohové, kteří ho obdařili mocí, pozorují jeho činy. Všichni lidé musejí nalézt své místo ve zlaté Rovnováze nebes, a misky čaroděje jsou už ne počátku nebezpečně vychýlené.

Tak tomu bylo.

Právě tomuhle se Cermarl neučil a přijal tyto zásady tak, jak člověk přijímá vlastní kůži, v dobrém i ve zlém. Jeho bratři - druzi v učení - se zdáli být s nimi spojeni ve stejném stupni, jako on.

Po náhodných a obvykle bezvýznamných přestupcích se rychle dostavovala lítost, přiznání viny a pokuta.

Slabost míjela jak letní vedra.

Zdálo se, že zlo se zde nemůže uhnízdit. A přece se to stalo - rozvinulo se v jednom jediném místě, v jediné mysli, v jediném prohnílé, svraštělém srdci - v Paietesovi.

Cermarl si dobře pamatoval ten den, kdy měl již třináct let a končil druhý rok studia ve škole Gildy.

Probudil se z odpolední dřímoty na louce za zdí, červené od máků a nenadále zaslechl hlasy.

Dívka snažně prosila a plakala, Paiteše naléhal a chrli nepřetržitý proud hrozeb. Posléze byla věc ukončena a Paiteše odešel.

Ze svého náhodného úkrytu mezi lodyhami je Cermarl neviděl. Byl příliš otřesený a nezkušený na to, aby zasáhl. A příliš vystrašený.

Ano, už tehdy cítil před Paitem jakousi nevyslovitelnou obavu. Nebál se jeho síly, neboť nebyla větší, než jeho vlastní, ale něčeho, co se v tom chlapci ukrývalo, jakési nečisté a číhající věci, kterou nedocházel ani pojmenovat. Pro níž ani nedokázal najít jméno.

Jedině snad, že by znělo " čábel ".

Později došlo k jiným událostem. Mrtvá neškodná ještětěrka, spálená kouzly na dvoře školy. Krádež zlatého náramku a Paiteme, náhle oplývající penězi. A ještě jiná, mlhavější a hroznější znamení - takové, jako způsob jakým se lidé z okolních vesniček vyhýbali Paitemovi a současně mu podstrkovali svoje dcerky a dávali mu víno a ovoce.

Nebylo žádných obvinění. Pravděpodobně se nikdo neodvážil žalovat. Paiteme bezpochyby využil svých dovedností k tomu, aby je zastrašil a mohl si pak dělat na co měl právě chuť. Co se mu zachtělo.

Bylo očividné, že porušil nejeden z artikulů. Příkázání. Pokud projde iniciací a plně ovládne svoji sílu, nebude už hráze, která by ho zadržela.

Avšak Cermarl, stejně jako vesničané, zachovával mlčení stejně, jako vesničané - očeňování - kohokoliv nebyl v jeho povaze, a kromě toho neměl žádné důkazy.

Nemohl se přinutit, aby hlasitě vyjádřil svoje podezření. Kromě toho ho zadržovala víra - víra v moudrost učitelů i samotné bohy.

Jejich génus Učitelům jistě umožní odhalit Paitemovy zločiny bez pomoci nějakého donašeče. Bohové dozajista učiní přítrž jeho výstřelkům.

Ale nic takového se nestalo. Po celá léta nebylo žádné reakce. Jakoby učitelé, vševědoucí ve všech ostatních

záležitostech, byli k té jediné slepí. I bohové jakoby byli slepí.

A tak tento den, den Iniciace, byl pro Cermarla poslední šancí k získání důkazu, že bohové existují, že učitelé skutečně všechno pozorují a o všem vědí, a že svět je hoden žití.

A právě proto se Cermarl bál, navzdory své víře a rylosti charakteru. Nemohl se nebát. Vždyť na několika nejbližších chvílích záviselo, záleželo tak mnoho - a to ani nebral do úvahy nejzákladnější rozřešení - život, či smrt.

V iniciační místnosti panovala téměř naprosté tma. V jejím středu stála černá skříň, vysoká jako člověk. Ve stěnách skříně zely čtyři otvory, dva z jedné, a dva z protilehlé strany. Bylo to dokonale prosté zařízení, děsivé v míře, v jaké může děsit pouze tak dokonalá jednoduchost. Každý člen páru, který vešel, stanul před dvěma otvory, které byly uzavřeny přepážkami. Oba adepti, užívající síly získaného vědění a podřídívní se soudu, vykonanému Nebesy si měli vybrat jeden z otvorů, odsunout přepážku a vložit do něj ruku až po loket.

A pak už jen čekat na výsledek své volby, na verdikt bohů. Adepti Iniciace obdrželi informaci, v čemž výběr spočívá, jakou mají alternativu.

V jednom z otvorů - řekli. Učitelé - se nachází prsten. V druhém - had. A nyní stál Cermarl při jedné stěně černé skříně a na protilehlé straně Paiteše, zvrhlý a škodlivý, avšak urostlý a kvetoucí plevel. Skrze temno, které zde panovalo, zpozoroval úsměv na jeho rtech. Nyní musí bohové projevit svoji moc a Cermarl se zachvěl obavou i o sebe, o Nebesa, o to zde nezklamou víru, kterou v ně vkládal. " Máš strach, co? zašeptal Paiteše ze stínu. Zřejmě jsi nevedl tak příkladný život, jako já. Zřejmě pochybuješ o svém talentu. Cermarl neodpověděl. Přál si zahnat obavy a utišit

ten pochybovačný hlas, který hrál na jeho strach jako na strunách harfy. Sklonil hlavu a upřel pohled na dva před ním zející otvory. Odkusí z hlubin sebe sama přivolal sílu, jakoby zval moře k břehům svého já. Avšak to, co ho vyplňovalo, bylo ztlumené, ospalé.

Cermarl se zachvěl. Nebyl schopen vládnout svou silou. Modlil se a prosil bohy, aby ho vedli tak, jak musejí, jestliže našli pravdu v jeho duši. Obnažil před nimi svoje nitro. Pak natáhl ruku, odsunul přepážku v pravém otvoru a bez váhání do něj vložil ruku. Pár okamžiků se nedělo nic. Jen dunění poplašeného srdce v ušních bubíncích a červené světlo, pulsující před očima. A pak ucítil v ohbí paže slizký, svíjivý pohyb. Srdce se zastavilo, ztuhlé děsem a jazyk ostrý jako dýka vnikl téměř bezbolestně do předloktí. Vybral si hada. Jemu byl určen had.

Zvolna vytáhl ruku. Nyní se dostavila bolest, vystřelující nahoru do paže a pak dál do prsou, jakoby mu do nich vráželi tenké, rozžhavené dráty. Za několik sekund pronikne jed k srdci a nastane smrt, úplná a definitivní. Silnější než úděs bylo však zoufalství a zklamání. Nebe ho podvedlo. Zatímco stál bez pohybu a krev mu stékala ze žíly, proražené na dvou místech, spatřil Paitese, který se triumfálně vynořil ze stínu na druhé straně skříně a tiskl v prstech třpytící se prsten.

Zaplavila ho vlna hořkosti. Upadl do tmy hlubší, než jaká vládne v jakékoliv místnosti.

Ocitl se v komnatě, ozářené světlem lampy, ale okamžitě zavrhl svědectví svých očí jako nesmyslné. Když se nad ním sklonil muž, v němž jak se mu zdálo rozpoznal jednoho ze svých učitelů, zeptal se upřímným hlasem : „Jsem v Pekle ?“

Samozřejmě že ne. Usmál se učitel a ukázal mu cosi uklidňujícím gestem. Cermarl pohlédl dolů a spatřil svoji uštknutou paži i další části svého těla. Rána

byla magicky vyléčena a zacementovala se v trvalou se zřetelnou jizvu, barvy starého stříbra.

Prošel jsi Iniciací - řekl učitel. Stal jsi se členem Gildy čarodějů. Vítej mezi námi, bratře Cermarle.

" Nerozumím ", řekl Cermarl, " to přece on.. " ..

Paite.. byl tím, kdo si vybral prsten .. a já .. hada ... "

" Je to tak " odpověděl Učitel, " vybral sis hada, tak jako ho musí vybrat každý, kdo prochází Iniciací ; pokud bohové chtějí, aby přežil. Trvalá jizva, která ti zůstala po jeho zubech, je tajným znakem naší Gildy. Pohlédni sem. Učitel odhrnul rukáv svých šatů a skutečně - na jeho předloktí bylo vidět podvojnou, stříbrnou stopu.

"Řekli jsme Vám", pokračoval, " co se nachází v obou otvorech, ale neřekli jsme přece, co si máte vybrat. Pohled.....

A Cermarl znovu, už potřetí pohlédl směrem, kterým mu ukazoval Učitel. Spatřil promodralé zkroucené tělo, odnášené přes nádvoří, nacházející se za oknem. Paite.. se " jeho zlo potrestané, jeho podlostem učiněna přítrž."

" To v prstenu ", řekl Učitel " se nacházel jed". Bohové vykonali volbu.



